

jeg havde brugt — „men ogsaa en forstandig Mand, vil han af de Forhandlinger, som føres her, drage den Slutning, at mindre bliver Afgiften ikke“; den blev ikke mindre, end som den var fastsat i det af Ministeriet den Gang fremsatte Lovforslag. Den handlende „vil“, sagde Indenrigsministeren, „hvis han er en forstandig handlende, vide, at det konservative Partis Opposition mod Lovforslagene intet betyder. Han vil vide, at Afgifterne kommer til at dreje sig om de Procenter, der her er Tale om“. Paa denne Maade affejler Indenrigsministeren saavel som ogsaa Finansministeren, hvem jeg straks skal komme til, de Bemærkninger, som gøres. Denne overordentlig store Sikkerhed og Suffisance tager sig i Øjeblikket ud, men er i Virkeligheden kun Spil for Galleriet. Nu ved vi jo, hvorledes det er gaaet, at disse Sætsler paa væsentlige Punkter er ændrede. Jeg skal blot som et Eksempel nævne, at en Flaske Vin, der i Juni Maaned kostede 1½ Kr., maa man i Henhold til Indenrigsministerens Paastand om, at de foreslaaede Sætsler ikke blev anderledes, nu betale med 3 Kr., men efter at Rigsdagen nu har desavoueret Indenrigsministeren, vil denne Vin, naar Loven er vedtaget, være at faa for 2 Kr. 25 Øre. (Afbrydelse af *Sigvald Olsen*). Saaledes er det med den Vin, jeg tænker paa, det er muligt, at det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds har Vine, som gaar i meget højere Priser. De handlende har i Virkeligheden været meget ilde stædte, de har af Ministeriet været tvungne til at tage en større Avance, end naturligt var. Men Indenrigsministeren har aabenbart slet ikke været paa det rene med den Stemning, som i Virkeligheden var raadende ogsaa indenfor de Partier, der slutter sig til Ministeriet, thi ellers vilde han have forstaaet Dybden af det, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) som Ordfører for Udvalget bemærkede, da han talte om de afvigende og dybe Strømninger indenfor Udvalget og nævnede, at den Enighed, der var tilvejebragt mellem de 3 Partier, i Virkeligheden var en meget skør Kunstgenstand. Dette har Indenrigsministeren aabenbart ikke haft Spor af Forstaaelse af. Men den Enighed, der blev tilvejebragt, var altsaa en meget skør Kunstgenstand. (Ivar Berendsen: Men den har dog holdt!). Dette skal jeg komme til om et Øjeblik.

Det ærede Medlem, som den Gang var Ordfører, udtalte dernæst, ikke paa de 14 Udvalgsmedlemmers Vegne, men paa de radikale og socialdemokratiske Udvalgsmed-

lemmers, at de bestemt forudsatte, at Loven om Forhøjelse af Ejendomsskylden blev vedtaget. Men der havde de jo ikke Venstre med sig. Og det er intet Under, at de ikke kunde faa Venstre med sig, thi nu ser vi, at Venstres Ordfører for lidt siden med stor Vægt gjorde en Række Argumenter gældende, som talte imod, at denne Lov blev gennemført. Han talte om de yderst vanskelige Forho'd, som for Tiden raadede indenfor Landbrug, Haandværk, Industri o. s. v., og han mente, at de Indvendinger, som han i sin Tid havde fremført mod denne Lov, ikke var blevet svækket siden da, tværtimod. Den Gang satte det ærede Medlem sig med Hænder og Fødder imod, at dette Lovforslag blev vedtaget, i Dag kan han ikke stemme for det. Man skulde nu tro, at det ærede Medlem bestemt vilde udtale, at han og hans Parti vilde stemme absolut imod det, saa meget mere som det ærede Medlem før sagde, at det vilde være dobbelt uheldigt paa et Tidspunkt som dette at gennemføre et saadant Lovforslag. Er det dobbelt uheldigt, saa skulde det ærede Medlem gøre sin Indflydelse gældende overfor sine Meningsfæller, ogsaa dem i Landstinget, til bestemt at modsætte sig dette Lovforslags Gennemførelse, for ellers tror intet Menneske, at det kan være dobbelt uheldigt nu mod tidligere. Dette Ejendomsskyldlovsforslag er paa en vidunderlig Maade kædet sammen med et Lovforslag om Forhøjelse af Statsbanetaksterne. I sin Tid, da Sagen om Ejendomsskyldens Forhøjelse var til Behandling i Landstinget — paa det Stadium, da Venstre modsatte sig den med gyldige og vægtige Grunde, selvfølgelig —, sagde Finansministeren, at hvis man vilde give ham denne Lov, skulde Venstre faa sit Ønske opfyldt om at faa Statsbanetaksterne forhøjet. Men det rørte den Gang ikke Partiet, og den Vej kunde man altsaa ikke komme frem, at naar Venstre gik med til denne Lov, vilde Ministeriet komme med Statsbanetaksterne. Men Ministeriet maa jo siges at have handlet meget klogt. Det maa have kendt sine Pappenheimere, om jeg saa maa sige. Ministeriet fremsatte derfor uden videre Forslag om Statsbanetaksternes Forhøjelse, vel vidende, at saa kom det andet som Nr. 2, det, som man den Gang vilde have som Nr. 1. Og nu er det ogsaa kommet med Tilslutning fra Venstre i Landstinget og ikke absolut Modstand fra Venstre i Folketinget.

Den højtærede Finansminister har jo i disse Debatter om Skattelovene levet højt paa det konservative Folkeparti. Hvordan